

KOM HEERE JEZUS.

EENE KERSTVERTELLING

DOOR

A. HARDENBERG.

MET TWEE PLAATJES.

TWEEDE DRUK.

GORINCHEM.

C. S C H O O K.

KOM HEERE JEZUS.

KOM HEERE JEZUS.

EENE KERSTVERTELLING.

DOOR

A. HARDENBERG.

MET PLATEN.

TWEEDE DRUK.

GORINCHEM. — C. SCHOOK.

I.

BAAS PRIK EN ZIJN HUISGEZIN.

Hein Prik lag te bed, met zijn gelaat diep in het kussen, en zijn neef Piet zat aan het voeten-einde, met de hand van Hein in de zijne, en deed zijn best om hem wat op te beuren. Hij had hem al wat voorgelezen uit een boek dat hij zeer mooi vond, doch Hein had er niet naar geluisterd; nu wilde hij hem wat vertellen, doch dat hielp even weinig.

Was Hein ziek? Eigenlijk niet, maar hij verbeelde het zich; hij *wilde* het zijn. Hij was verdrietig en ontevreden; niets was hem naar den zin, en dat is eene kwaal, veel erger dan de koorts; want aan de koorts komt nog een einde, maar zulk een ontevreden mensch wordt elken dag nog meer verdrietig.

De arme jongen had dan ook niet veel vrengde. Hij had gaarne een goed leven, en nu was het

zijne ongelukkig juist heel slecht. Zijn vader was een arme schoenmaker, en wat het ergste was, hij was arm door zijn eigen schuld. Vroeger was hij *mijnheer* Prik, die met vele knechts werkte en een ruim huis bewoonde, met een open winkel aan de straat, waar dag aan dag vele koopers in- en uitgingen. Maar mijnheer Prik had zich iemand tot vriend gekozen die zijn grootste vijand was, hem van al zijne kalanten beroofde, zijne meubelen stuk voor stuk de deur uitdroeg, en eindelijk hem zelf ook op straat zette.

Die vijandige vriend was -- DE STERKE DRANK. Wie zich aan hem overgeeft kan er zeker van zijn, tot armoede en ellende te vervallen; want geen mensch heeft gaarne te doen met iemand, die den ganschen dag naar den drank riekt. Dat ondervond mijnheer Prik ook. Zonder huis, zonder geld en zonder vrienden, moest hij ten slotte in eene geringe buurt op eene ellendige kamer gaan wonen, en zich met eenig lapwerk tevreden stellen, en daar was hij niet »*mijnheer*," maar eenvoudig *baas* Prik, behalve de andere minder lief-

lijke namen, waarmede men den dronkaard noemde. Want, ach, het drinken had hij nog niet nagelaten; en het weinige dat hij thans verdiende, ging grootendeels nog aan sterken drank op.

Hein wist dit alles; hij ondervond het dan ook wel. Zijn vader dronken, zijne moeder knorrig, zijne kleêren gescheurd en versleten, geen vuur aan den haard, de woning tochtig en morsig, 'smiddags geen, of niet half genoeg eten; — dat alles te zamen was wel in staat hem recht verdrietig te maken. En wanneer het dan buiten koud of nat was, en zijne moeder hem uit wilde zenden om hier of daar, door het doen van eene boodschap, of van eenig ander werk, iets te verdienen, dan zette Hein een zuur gezicht en had kiespijn, hoofdpijn of andere pijn, en dan ging hij naar den zolder, waar zijn bed stond, kroop onder de dekens, gromde en grauwde tegen ieder die bij hem kwam, en was boos op zijnen vader, op zijne moeder, op den herbergier uit het wijluhuis, op het weder, op de menschen, op alles wat er in de wereld was, en op den Heer in den hemel ook.

Zoo had zijn neef Piet hem ook nu weder gevonden. Piet had diep medelijden met hem. Het was hij zijne moeder — die weduwe, en eene zuster van Heins vader was — ook niet alles voorspoed en vroolijkheid, maar, vergeleken met hetgeen Piet hier zag en hoorde, woonden en leefden zij in een paradijs. Want zijne moeder vertrouwde in elken nood op den Heer, en leerde ook haren zoon den Heiland zoeken en dienen. De Heere Jezus woonde in haar huis en in haar hart, en waar Hij is, daar wordt de arme woning een paleis en de geringe schotel een koningsmaal, omdat Hij het hart tevreden en gelukkig maakt, door het geloof in Zijne liefde en genade.

»Hein, gaat gij morgen eens meê?” vroeg Piet, nadat hij te vergeefs beproefd had hem wat vriendelijker te maken.

»Waarheen?” vroeg Hein.

»Naar de zondagsschool.”

»Om wat te doen?”

»Wel om er te zingen en te hooren vertellen uit den Bijbel,” antwoordde Piet. »O, dat is zoo

heerlijk! Allerlei geschiedenissen, van Adam en Eva, van Noach in de ark, van Abraham, en David, en Daniël, en bovenal van den Heere Jezus, die ons zoo lief heeft, en voor ons aan het kruis gestorven is."

»Zoð," zei Hein onverschillig.

»Ja," ging zijn neef voort, »en ik weet zeker dat het u goed zou doen, en u beter zou maken, Hein. Als ik ten minste eens verdrietig ben en mij ongelukkig gevoel, en ik naar de zondags-school ga, dan kom ik er altijd weder tevreden en gelukkig vandaan."

»En krijgt gij er wat?"

»Wat meent gij?"

»Eten, of een nieuwe jas, of geld?"

»Neen, dat niet, maar iets dat nog veel beter is," gaf Piet ten antwoord. »De Heere Jezus is daar, en die wil ons rijk en zalig maken, en ons in den hemel brengen."

»Ik wou maar dat ik eens volop kon eten, en een zondagsche jas had zonder scheuren en gaten," hernam Hein, teleurgesteld. »Ik weet niet

wat ik meer zou wenschen. — Ga nu maar heen; ik ga niet naar uwe school. Ik ben ziek.”

Hiernede keerde hij zich om. Piet kon niets meer met hem aanvangen, en ging dus weêr naar beneden, waar hij zijnen oom Prik nog eens vroeg of zijne moeder de schoenen, die hij ter verstelling gebracht had, zeker nog dien avond te huis kreeg.

»Ik zal mijn best doen, jongen,” kreeg hij ten antwoord; »maar 't is Zaterdag, en ik heb nog veel te doen.”

»Dat komt omdat gij gisteren weêr niet gewerkt hebt,” duwde zijne vrouw hem toe. »Zeg maar aan uwe moeder, Piet, dat hij in drie dagen weder bijna geen slag gedaan, maar er alles doorgelapt heeft, en dat ik de ongelukkigste vrouw op de wereld ben. Ik wou dat ik al dood was, dat wou ik.”

Baas Prik zou gewis zijne vrouw eene leest naar het hoofd geslingerd hebben, zoo hij niet bij ontvinding geweten had, dat hij haar dan zelf weêr had moeten oprapen. Hij klopte dus alleen

maar geweldig op de zool, die hij onder handen had, alsof het harde stuk leër het helpen kon. Piet ging heên, meer dan ooit overtuigd en bedroefd dat bij zijn oom en tante Prik de Heer niet woonde, maar wel een ander.

Op straat ontmoette hij zijn nichtje Aletta, die een paar jaren jonger was dan haar broeder Hein. Zij had eene meer opgeruimde natuur dan deze, en zocht, daar het haar in huis niet beviel, meestal haar heil en vreugde op straat, om met andere kinderen uit de buurt te spelen, of zoo deze er niet waren, zich te vermaken met den hond van den kruidenier, schuins over, of met de groote zwarte kat van den bakker naast hare ouders. Elk hield van haar, want zij was een aardig, vroolijk kind. Onder die opgeruimdheid verborg zij echter een gevoelig hart, veel gevoeliger dan dat van haren mismoedigen broeder. Als zij zag hoe gelukkig andere kinderen waren, met vader en moeder in liefde en vrede aan den huisselijken haard vereenigd, dan sprongen haar tranen in de oogen, en als zij dan, te huis

komende, vader en moeder hoorde twisten en schelden, en alles overal vond, dan ging zij soms, hoewel het avond was, weêr naar buiten, om zich daar op een bank of stoep eens zat te schreien, en dan zag zij naar boven, naar de heldere sterren en den blauwen hemel, en zij wenschte dat zij een vogel was, om heel hoog te kunnen vliegen, of dat er een engel kwam, die haar mede nam in de wijde, blauwe lucht. Maar een vogel werd zij niet en de engel kwam niet, en zoo bleef zij dan waar ze was, tot dat de koude haar in huis dreef, en zij weder haar best deed om zich zoo goed mogelijk in haar droevig lot te schikken.

»Letta,» riep Piet, toen hij haar zag, »gaat gij morgen mede naar de zondagschool? Hein wil niet.»

»Mag ik?» vroeg Aletta.

»Zeker; ieder die wil, mag komen. En het zal er u bevallen; gij zult hooren vertellen uit den Bijbel.»

»Ook van de sterren en de engelen in den hemel?»

»Ook, en van den Heere Jezus ook, die in den hemel is, en ons zoo lief heeft.»

»Heerlijk!» riep Letta, en klapte in de handen, »ik ga mede. Maar komt ga mij dan halen; want ik weet den weg niet.»

»Morgen middag om één uur,» verzekerde Piet. Daarmede ging hij heen, om zijne moeder verslag van zijne boodschap te doen.

II.

VAN DEN REUS GOLIATH, EN VAN NOG ANDERE REUZEN.

De Zondag kwam, en op den bepaalden tijd kwam Piet ook, en Alletta ging mede. Zij dacht er niet aan, hare ouders te vragen of zij het goed vonden; zij was geheel gewoon geworden te doen en te laten wat zij wilde; want vader noch moeder zagen veel naar hunne kinderen om. Toen zij de school binnentrad was zij wel eerst een weinig verlegen, doch spoedig gevoelde zij zich er geheel op haar gemak, want de onderwijzeres was eene vriendelijke dame, en wist zoo schoon en prettig te vertellen, dat al de kinderen als aan hare lippen hingen. Letta luisterde dan ook met beide hare ooren. De geschiedenis, die voor dien dag te behandelen viel, was de strijd van David tegen Goliath, den Filistijnschen reus, die hem tegenkwam met zwaard en spies en met snoevende woorden,

en het bijna de moeite niet waardig achtte om tegen dien geringen David, die niet eens een welgeoeffend krijgsman was, op te trekken. Letta's hart beefde dan ook haast van angst, voor het lot, dat David treffen zou. Maar toen zij verder hoorde, hoe deze met den steen uit zijnen slinger den trotschen reus zoo juist en geweldig in het voorhoofd trof, dat hij zoo lang als hij was ter aarde viel, nog eer hij zijn groot zwaard of zijne spies als een weversboom had kunnen gebruiken, toen had zij van blijdschap wel kunnen schreien, en zij wenschte er bij geweest te zijn, om met de Israëlieten in de handen te kunnen klappen en over David te juichen. »Maar,» sprak de onderwijzeres, toen zij dit verhaald had, »daarin is nu voor ons weinig heil gelegen, dat David den reus versloeg; doch er is een ander, die een nog grooteren reus verslagen heeft; een vijand, die ons allen in zijne macht had. Die andere is Jezus, de groote Zoon van David, en tevens de Zoon van God zelve. Hij kwam uit den hemel om den booze voor ons te overwinnen, en ons vrij te maken van alle

zonde, ellende en dood; even als David de Israëlieten vrij maakte van het geweld en den overlast der Filistijnen. En ieder die nu behouden wil worden, moet tot dien Heiland gaan en bij Hem blijven, en wie dat doet, zal nooit omkomen, maar eeuwig met Jezus leven in den zaligen hemel, waar het nog oneindig heerlijker is, dan het in het goede en vette Kanaän ooit heeft kunnen zijn. Elk mensch," zeide de jufvrouw verder nog, »elk mensch, klein of groot, heeft zulk een Goliath, zulk eenen reus te bestrijden. Die reus is de zonde, die in ons hart woont. Elke verkeerdheid aan ons is een vijand, die overwonnen moet worden. Maar hoe zullen wij kunnen overwinnen? *Zonder* te strijden zeker niet; doch al ons strijden zal ons evenwel niets baten, als wij het niet met den Heer doen. *Hij* moet met en voor ons strijden, dan gaat het goed. David kon zelf den reus niet overwinnen, dat wist hij zeer goed, maar daarom ging hij dan ook in den naam van den Heere der heirscharen op Goliath los. En zie, toen moest de reus het verliezen, al ware hij nog

driemaal zoo groot en sterk geweest ; want wie zou tegen den Heer iets vermogen ? Evenzoo zullen wij elken vijand overwinnen , elke zonde en verkeerdheid afleggen , als wij den Heer gedurig bidden , dat Hij ons Zijne kracht schenke , en wij , door te gelooven dat Hij dit doen zal , ons geheel op Hem verlaten .”

Zoo sprak de jufvrouw , en het uur was verstreken , toen Aletta meende dat het nog pas was aangevangen . Toen de kinderen heen zouden gaan , zeide de onderwijzeres :

» Kinderen , ik moet u nog iets vragen . » Welk feest vieren wij deze week ?”

» Kerstfeest !” riepen allen .

» En waaraan gedenken wij dan ?”

» Aan Jezus geboorte !”

» Maar waarom is dat een *feest* voor ons ? De Heere Jezus is immers reeds lang weêr naar den hemel gegaan ?”

» Jawel ,” gaf een enkele ten antwoord , » maar nu Hij mensch geworden en voor ons gestorven is , wil Hij ons zalig maken . En als wij Hem liefhebben en dienen , is Hij altijd bij ons .”

»Juist,» hernam de jufvrouw. »Hij wil in ons hart wonen en in ons huis; en dan eerst kunnen wij in waarheid Kerstfeest vieren. Laat ons dan nu elken dag bidden: »Kom, Heere Jezus, kom bij ons, en woon bij ons.» Dan zal Hij dit zeker doen, en dan zijn wij gelukkig en rijk. Op Kerstfeest zullen wij elkander daar meer van verhalen; wij moeten nu naar huis.»

Hiermede liet zij hare leerlingen gaan. Eer Piet echter heenging nam hij Aletta aan de hand en stelde haar aan de onderwijzeres voor. Deze schreef haren naam op en het huis waar zij woonde, zeide dat zij maar trouw de school moest bezoeken, en beloofde haar, dat zij eens bij haar zou komen, om met hare ouders te spreken.

Vroolijk en gelukkig huppelde Letta nu naar huis, en zij vond het daar aangenamer, dan het er in langen tijd geweest was. Al was het geen rijke maaltijd, toch stond er voor dien middag wat op tafel, genoeg zelfs om hen allen te verzadigen, wat Hein natuurlijk zeer beviel. Ook was haar vader tijdig te huis, wat meestal niet het

geval was, en vader en moeder waren vriendelijker jegens elkander en hunne beide kinderen, dan Aletta dit gewoon was. Wat had zij veel te vertellen van hetgeen zij gehoord had, want had zij er niet aan gedacht, hare ouders om verlof te vragen, evenmin maakte zij er een geheim van, dat zij naar de school geweest was. Zij bemerkte het niet, dat haars vaders gelaat meer en meer betrok, toen zij van den reus verhaalde, dien David overwon, en dat elk mensch zulk een reus te bestrijden en te overwinnen heeft.

»Zwijg nu maar, en eet,» grauwde haar vader haar toe, toen zij sommige van die reuzen ging opnoemen, gelijk de onderwijzeres ze haar genoemd had. Letta zag verschrikt haren vader aan. Zijn gelaat stond hoogst ontevreden en boos. — De woorden van zijn kind deden zijn geweten spreken, en dat zeide hem: »Uw reus is — de flesch!» — Maar baas Prik had nog geen lust dien Goliath aan te vallen, en daarom wilde hij er niet van hooren.

III.

BIDDEN EN WERKEN.

Toen Aletta een paar dagen later van het doen eener boodschap terugkwam, ontmoette zij, niet ver van huis, de vriendelijke dame van de zondagsschool. Deze kende haar terstond weder.

»Ik ben bij uwe ouders geweest, Letta,» sprak zij, »maar ik heb slecht nieuws voor u.»

Letta's gelaat betrok.

»Uw vader wil niet dat gij weder naar de zondagsschool gaat.»

Letta liet het hoofd hangen.

»En mag ik dan nu niet terug komen?» vroeg zij.

»Ik mag u niet aanraden om uwen vader ongehoorzaam te zijn,» antwoordde de jufvrouw. »Ik hoop dus dat gij u hierin als een goed kind zult schikken. Wij willen echter den Heer bidden, dat Hij het hart van uwen vader verandere,

Letta. Dat kan de Heer wel doen, en ik geloof ook dat Hij het wel zal willen."

»En zou dat lang duren?" vroeg Letta ernstig.

»Misschien wel niet. Dat zal er veel van afhangen hoe wij bidden, en voornamelijk hoe *gij* bidt. Weet gij nog wel wat ik u Zondag gezegd heb, waarom wij den Heer elken dag moeten vragen?"

»Ja," zeide Letta, »dat was: Kom, Heere Jezus; kom bij ons; en woon bij ons!"

»En hebt gij dat nu al gebeden, Letta?"

»o Ja, elken morgen en elken avond, en op den dag ook nog wel!"

»Goed," hernam de jufvrouw. »En de Heiland wil wel bij u komen, al moogt gij niet naar de zondagsschool gaan. Maar gij kunt nog meer doen dan bidden."

»Wat dan?" vroeg Letta.

»Als men iemand bij zich noodigt, Letta, dan is het niet meer dan behoorlijk, dat men te huis ook alles er op inricht om zijnen gast goed te kunnen ontvangen, niet waar? Dat moet gij nu

ook doen. De Heere Jezus woont niet gaarne in een huis, waar alles overhoop ligt, en alles overvuil en morsig is. Doe gij nu morgen uw best eens om dat wat te veranderen. Zoek die leer-snippers bij elkander, die door dé gansche kamer verstrooid zijn; berg die aardappelschillen weg, die onder de tafel liggen; neem de stof overal af, en zet alles netjes op zijne plaats. Wees vooral vriendelijk en gehoorzaam jegens vader en moeder, en help hen zooveel gij kunt. Als gij dat doet en daarbij aanhoudend bidt, ik geloof zeker, dat de Heere Jezus dan niet lang meer wegblijven zal; want bij zulke kinderen woont Hij gaarne. Overmorgen is het Kerstfeest; wie weet of Hij dan misschien niet reeds komt. Ga dan nu maar spoedig naar huis, en denk aan hetgeen ik u gezegd heb. Ik heb uwe moeder een boek voor u gegeven. Een mooi boek met allerlei geschiedenissen uit den Bijbel, met mooie platen er bij. Daar kunt gij op Kerstfeest in lezen, nu gij niet naar de zondagsschool moogt gaan."

Hiermede drukte de dame Letta de hand, ter-

wijl deze haar eenigszins verwonderd aanzag. Zij zou het huis schoonmaken? Daaraan had zij nog nooit gedacht. Het kwam haar toch niet verkeerd voor; zij vond het zelfs eene aangename gedachte, en besloot dan ook om te doen wat zij kon.

Ware het niet reeds bijna avond geweest, zij zou er, toen zij te huis kwam, dadelijk aan begonnen hebben; want nu eerst zag zij het, hoe ellendig het er in de kamer uitzag. De asch lag om den haard; de vloer was bijna niet te kennen door het vuil; op den schoorsteenrand en overal lag een dikke laag stof; de gordijnen waren gescheurd, en in het raam, waarvoor haar vader zat te werken, waren een paar glasruiten gebroken, en de openingen met oude lappen zoo goed mogelijk toegestopt, om het tochten tegen te gaan. Zoo was het een naar het ander; want Letta's moeder had allen lust en moed verloren, om iets te doen; zij liet alles liggen zooals het lag en zeide duizendmaal op een dag dat zij de ongelukkigste vrouw van de wereld was.

Letta was dien avond zeer stil. Zij zeide niets

van hare ontmoeting met de onderwijzeres, even min van hetgeen zij voornemens was te doen. Zij zette zich in een hoek neder en dacht over haar plan voor morgen na. Hare moeder zou voor den middag uitgaan om boodschappen te doen, en zeker wel langen tijd uitblijven. Dat trof gelukkig. De glazen, in het raam bij haar's vaders werktafel, moesten eigenlijk gemaakt worden. Maar, dat kon zij niet doen, en geld, om het den glazenmaker te laten doen, had zij niet. Maar zij zou ze met strookjes papier beplakken, dacht zij, dat had zij bij anderen ook wel gezien, en dat stond toch tienmaal zoo knap als die oude vuile lappen. Die gordijnen moesten genaaid worden, doch zij kon nog niet goed naaien. Ik zal ze met een paar spelden netjes vaststeken, overlegde Letta. Die vloer, — ja, die moest eigenlijk wel geschrobd worden. Maar daartoe was zij niet sterk genoeg; zij zou dus maar zien hem met vegen zoo schoon te krijgen als zij kon. En dan de vensterbanken, de deur, vooral rondom de kruk, en het andere houtwerk, dat mocht wel

afgezeept worden. Maar hoe zou zij aan zeep, boender en doeken komen? Zij had zoo veel noodig, en zij had niets. Daar viel haar echter eene goede gedachte in. Jufvrouw Steenders, die naast haar woonde, was eene goede buurvrouw. Daar zou zij morgen vroeg eens heengaan en alles mede overleggen, en die zou haar wel helpen. Met deze gedachten vervuld at Letta vergenoegd hare avondboterham, en begaf zich daarna tijdig te bed.

IV.

EEN HEERLIJK KERSTFEEST.

De dag van het Kerstfeest was aangebroken. Buiten was het koud en guur, maar in de woning van baas Prik was het warm en aangenaam. Wat was het daar binnen veranderd! Het geleek bijna dezefde kamer niet. De leesten van den baas staken allen naast elkander tusschen het rek aan den muur, zoo recht als soldaten in het gelid. Het leëren schootsvel hing netjes over de werktafel, en bedekte alles wat er op lag. De gebroken ruiten in het raam waren met helderwitte papierstrookjes beplakt, zoodat er geen windje kon doordringen. De gordijnen hingen recht en zonder scheuren voor de glazen, de vloer was rein en zindelijk, de deur en vensterbanken hadden al het vuil verloren, de twee beeldjes op den schoorsteenrand — een herder en eene herderin — blonken alsof zij verlakt waren, en aan den haard brandde een vroolijk vuur.

Dat alles was het werk van Aletta, of het gevolg van haar werk. Zij had den vorigen dag gedaan wat zij kon, en de goede buurvrouw Steenders, die lust in haren ijver had, was nu en dan eens naar haar komen zien, en had haar een handje geholpen tot hetgeen voor haar te hoog of te zwaar was. Toen hare moeder van hare boodschappen terug was gekomen, stond zij verbaasd over hetgeen Letta gedaan had; en het voorbeeld van hare kleine dochter had haar zoo beschaamd, dat zij zelve ook de handen begon uit te steken. Alles wat Letta nog overgelaten had, kreeg toen eene goede beurt; er werd gestoft, geboend, gewreven en gewasschen van belang; en nu de Kerstdag was aangebroken had baas prik een helder wit overhemd en een schoonen zakdoek, wat in lang niet gebeurd was; de kinderen waren gewasschen en opgeknapt, en de moeder zelve zag er ook zoo schoon en helder uit, dat het een lust was om te zien. Zoo zaten zij daar nu te zamen aan het ontbijt, en men kon het ieder aanzien, Hein niet uitgezonderd, dat zij

gelukkiger waren, dan in langen tijd het geval was geweest.

Was de kamer veranderd, de grootste verandering had er echter plaats gevonden in het hart van baas Prik. Zijn geweten was ontwaakt; en als dit begint te spreken, dan heeft het veel te zeggen, en laat het zich niet licht weêr tot zwijgen brengen. Dat ondervond baas Prik ook. De gedachte aan hetgeen Letta, uit de zondagsschool komende, van den reus verhaald had, was hem bestendig bijgebleven. »Gij maakt uzelf en uw gezin ongelukkig, zoo lang gij uwen reus niet bestrijdt,» zeide de stem in zijn binnenste. »Gij hebt zwaar tegen God gezondigd, en gij zult voor eeuwig verloren gaan, als gij niet veranderd wordt. De Heere Jezus wil u evenwel nog behouden en verlossen; ga dan tot Hem en laat de flesch staan.» Deze en dergelijke gedachten hadden hem sedert dien Zondag gedurig vervolgd, en waren vooral niet verminderd door het gesprek, dat de jufvrouw van de zondagsschool een paar dagen later met hem gehouden had. Allerlei herinneringen waren daarbij

in zijn binnenste opgekomen, herinneringen aan zijne vrome moeder, die hem, toen hij nog een kind was, zoo veel uit den Bijbel verhaald, en hem zoo menigmaal vermaand had, om den Heere Jezus lief te hebben en te dienen. Ach, hij had dat niet gedaan; hij had de wereld gekozen en de zonde gediend, en was er arm en ellendig bij geworden, en nu had hij geen vrede voor zijne ziel en geen God voor zijn hart.

Zoo was het den schoenmaker in de verloopenen dagen gegaan, en gelukte het hem soms al om die gedachten van zich te zetten, zij kwamen een oogenblik later met nieuwe kracht terug. Zijne vrouw had het wel opgemerkt, dat hij bijzonder stil en niet zoo driftig en norsch was als gewoonlijk; en zij hoopte dat het zoo blijven zou. Toen hij den vorigen avond was uitgegaan om eenig werk te bezorgen, had zij zeer gevreesd, dat hij weer denzelfden weg zou ingaan; doch hare blijde verwondering was dan ook des te grooter, toen hij reeds weinig tijds later terug kwam, en haar al het geld te huis bracht dat hij ont-

vangen had. Hij had den strijd aangevangen; doch zij wist niet wat er in zijn binnenste omging, evenmin als zij wist, dat hij dien nacht, niet kun- nende slapen, was opgestaan en voor het eerst sedert zijne jonge jaren op de knieën was geval- len, en tot den Heer geroepen had: »Vergeef mij mijne zonden en verlos mij van den booze. Kom, Heere Jezus, woon bij ons en in mijn hart.» Maar de engelen hadden het wel vernomen; en zij waren zonder twijfel verheugd, even als toen zij in dien eersten kerstknacht uit den hemel daalden en in Bethелеhem's velden zongen: »Eere zij God in de hoogste hemelen; vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.»

Het was alsof die vrede nu ook in de woning van baas Prik was neêrgedaald, zoo gelukkig en tevreden zien allen er uit, nu zij daar gezellig aan den ontbijtdisch zitten. Er wordt bijna niets ge- sproken; de man durft niets zeggen, de vrouw durft niets vragen en Hein heeft een goede boter- ham, en denkt om niets anders. Aletta kan daarentegen bijna niet eten van blijde ontroering.

Zij heeft, toen zij opstond, nog gebeden: »Kom Heere Jezus!» Zij ziet dan haren vader, dan hare moeder, dan de zindelijke, nette kamer rondom haar aan, en zij gevoelt het dat de Heere Jezus niet ver meer is.

»Vrouw, mijn jas,” sprak baas Prik, toen het ontbijt gedaan was. Zijne vrouw schrikte. Zij vreesde het ergste, nu haar man reeds zoo vroeg uit wou gaan. Zij had evenwel meer reden tot vreugde dan tot vrees. Want de schoenmaker ging elke herberg voorbij en zag er niet eens naar om. Hij ging naar de kerk.

Letta hielp hare moeder de tafel ruimen. Daarna vloog zij als eene pijl uit den boog eens eventjes naar buurvrouw Steenders.

»Wel, Letta, hoe is het?” vroeg deze vriendelijk. »Zijt ge niet moê van gisteren?”

»Niemandal niet!” riep Letta. »o ik ben zoo blij!”

»En waarom wel?” vroeg jufvrouw Steenders.

»De Heere Jezus komt,” fluisterde Letta haar in het oor.

Verwonderd zag de goede vrouw haar aan.

»Toch waar,» verzekerde Letta. »Moeder is veel vriendelijker en vader is heelemaal anders. Vader is uit; maar ik geloof dat hij naar de kerk is.»

»Letta!» sprak hare vriendin, »ziet ge wel: de Heere Jezus hoort het gebed. o, Hoe heerlijk.»

De goede vrouw was even blij als Letta, en dankte den Heer met haar. Zij zond haar echter spoedig weder naar huis, om hare moeder te helpen, als zij nog iets voor haar zou kunnen doen.

Hein was ook gelukkig. Hij was gisteren bij den kruidenier geweest om boodschappen te doen, had daar erwten met spek gegeten en bij het heengaan, behalve zijn loon, nog eene jas gekregen, die den zoon van den koopman te klein geworden was. Een mooie jas nog, zonder scheuren of lappen. Of hij ook blij was!

Baas Prik kwam uit de kerk te huis. De Kerstpreek had hem goed gedaan, en hij schaamde zich voor zichzelf, en het berouwde hem in zijn binnenste, dat hij zoo vele jaren de kerk verzuimd had. De groote liefde Gods, die Zijn eengeboren

Zoon in de wereld gezonden had, om zondaren zalig te maken, had zijn hart zeer getroffen. Hij gevoelde dat *hij* een zondaar was. Hij gevoelde dat hij den Heere Jezus meer dan eenig mensch noodig had, zou hij behouden worden en niet verloren gaan. Hij begon ook te hopen dat de Heer hem genadig zou zijn. Er begon geloof in zijne ziel te komen, en dit maakte hem blij en vroolijk. Dit was het werk van de Heiligen Geest, door het Woord. Het was de verhooring van Aletta's gebed.

Toen Letta's moeder haren man zag komen lachte zij hem vriendelijk toe, en zij maakte in een ommezien de koffie gereed, om hem te huis te houden. Hij scheen er dan ook niet aan te denken om heen te gaan, zooals hij vroeger op Zondag voor den middag altijd deed, om met een herooid hoofd en ledige zakken terug te keeren. Hij bleef; hij zocht den ouden Bijbel op en begon te lezen. Letta nam haar Bijbelsch prentenboek van de schooljufvrouw, en zocht of David er ook in stond met den reus Goliath.

»Letta," sprak haar vader, toen het reeds lang over één uur was, »gaat ge niet naar de zondagschool?"

Letta zag verwonderd op, en schudde met het hoofd.

»Waarom niet?"

»Omdat... omdat... de jufvrouw heeft gezegd dat..."

Meer kwam er niet. Letta werd verlegen.

»Gij hebt die dame dus nog gesproken?" vroeg haar vader. »En zij heeft u gezegd, dat zij hier geweest was, en ik het niet wilde hebben?"

»Ja vader!"

»En nu blijft gij zoo stil te huis; en gij zijt er niet eens boos of ontevreden over, dat gij niet moogt gaan?" ging haar vader voort. »Dat is braaf van u, Letta."

»Ik wil nooit meer ontevreden zijn, maar u en moeder altijd gehoorzaam wezen, anders wil de Heere Jezus niet bij ons wonen!" sprak Letta met een traan in het oog.

Haar vader trok haar op zijne knie, en kuste haar.

»Blijf nu maar te huis; het is koud en nat buiten,» zeide hij. »Maar voortaan moogt gij altijd naar de zondagsschool gaan, en Hein ook als hij wil. Laat mij nu uw boek eens zien.»

Dat is van den Heere Jezus, dacht Letta, en haar kleine hart huppelde van vreugde. Haar vader bezag nu met haar de platen uit den prentbiblel, en uit hetgeen hij haar daarbij verhaalde, bleek wel dat hij nog niet alles vergeten had, wat zijne moeder hem vroeger uit den Bijbel verteld had.

Intusschen had zijne vrouw de tafel gedekt; een helder tafellaken er over, en vleesch er op, wat in geen tijden gebeurd was. Allen waren gezeten en — toch wachtten zij nog. Waarop? De moeder wist het zelf niet; Letta dacht het; de vader wist het zeer goed. Te beginnen zonder te bidden, gelijk hij het tot hiertoe altijd gedaan had, hij gevoelde het, dat ging niet meer. En toch zag hij tegen het bidden op. Eindelijk vouwde hij de handen.

»Vrouw,» sprak hij, »wij hebben reeds veel te

lang zonder God geleefd. Wij willen nu beginnen Hem te dienen. Wij willen bidden."

»Heere Jezus," begon de vader, met bevende stem, »vergeef mij al mijne zonden. Kom bij ons en woon. . . ."

Verder kon hij niet. De anders zoo woeste man schreide dat hij snikte. Zijne vrouw weende ook. Hein zag verwonderd, maar vond het zoo toch veel beter dan anders. En Letta vloog haren vader om den hals en kuste hem, en zij schreide en lachte tegelijk; want nu wist zij het zeker, dat de Heere Jezus gekomen was.

»Vrouw!" sprak baas Prik, terwijl hij hare hand vatte, »wilt gij mij alles vergeven, gelijk de Heer mij vergeven wil? Ik heb u en de kinderen veel verdriet en ellende aangebracht, maar de Heer zal mij bijstaan, dat ik het niet meer doe. Hij zal bij ons wonen en in onze harten leven, en wij zullen nog gelukkig zijn."

Zijne vrouw kon geen woord uitbrengen, maar de warme handdruk, dien zij hem gaf, was het beste antwoord.

Dat was een heerlijk middagmaal! Allen waren zij ricker dan koningen en prinsen.

Na het eten ging baas Prik uit. Hij wilde naar zijne zuster, de moeder van Piet; hij moest haar vertellen hoe gelukkig hij gevorden was. Hein ging mede; hij moest zijn nieuwen jas laten zien.

Terwijl hare moeder op den zolder nog een en ander te verrichten had, lag Letta met een kussen op de oude rustbank, het eenige meubelstuk dat nog van de vroegere welvaart in het huis van baas Prik was overgebleven. Letta was een weinig vermoeid. Het ongewone werk van den vorigen dag, benevens de aandoeningen van hoop, verrassing en vreugde van dien morgen, hadden haar zwak gestel meer aangedaan dan zij vermoed had. Pas lag zij echter een oogenblik te rusten of de deur ging open, en daar was haar neef Piet. Hij kwam eens naar haar zien, omdat hij haar op de zondagschool gemist had.

»Zijt ge ziek, Letta?» vroeg hij. »Ik vreesde het al, omdat.....»

»o, Neen, Piet, ik ben heel wel, een weinig moê maar. o, Ik ben zoo blij. Ziet ge niets?»

Piet keek rond, en zag zeer verwonderd dat alles zoo net en rein was.

»Wat heb ik gedaan,» zeide Letta. »Wat er van ten minste; en toen heeft moeder het andere gedaan. En Piet, de Heere Jezus is ook gekomen.»

»Wat?» vroeg Piet.

»De Heere Jezus is gekomen,» herhaalde Letta, »en Hij woont nu bij ons, en maakt ons gelukkig en zalig. Ik mag nu altoos naar de zondagschool gaan, en vader is naar de kerk geweest, en moeder heeft geschreid en wij altemaal; niet van droefheid, maar omdat het zoo heerlijk was. o, 't is nu altemaal anders, geheel anders, Piet,» zoo ging Aletta voort, en zij deelde Piet mede alles wat zij wist en dacht en hoopte; en Piet was oud en wijs genoeg om te begrijpen. dat de Heer een goed en groot werk in het hart en het huis van zijnen oom gedaan had.

En de Heer bleef dat werk voortzetten, en Hij voltooide het. De schoenmaker keerde niet tot zijne

oude gewoonte terug. Zijn huis was voortaan een huis des gebeds en des vredes. Langzamerhand keerde ook de tijdelijke welvaart terug. De Heere Jezus woonde er, en vervulde de harten van ouders en kinderen met Zijne genade en liefde. En zoo menigmaal het nu Kerstfeest wordt, is het in waarheid feest in de woning van baas Prik. Dan gedenkt hij met de zijnen aan den heerlijken dag, waarop het kindeken Jezus ook in zijn hart geboren werd, en dan verhaalt hij aan ieder die het hooren wil, dat de Heiland der zondaren gaarne komen en wonen wil, waar men Hem wil ontvangen, en waar een hart in oprechtheid bidt:

KOM HEERE JEZUS.

I N H O U D.

I.

Bas Prik en zijn huisgezin. . . . . Blz. 5.

II.

Van den reus Goliath, en van nog aadere reusen. ; " 14.

III.

Bidden en werken. . . . . " 20.

IV.

Een heerlijk Kerstfeest. . ; . . . " 26.

C. SCHOOK te Gorinchem debiteert met succes :

T O M.
OF DE KRACHT VAN DEN BIJBEL.

EEN VERHAAL

VOOR OUD EN JONG, EN ZEER GESCHIKT
TOT GESCHENK OP DE ZON-
DAGSCHOOL.

Met een gekleurd Plaatje.

Prijs 20 cts.

DE TWEE BROEDERS.

EEN VERHAAL

UIT

NOORWEGEN.

Met een gekleurd plaatje.
